

π. Συμεών, ένας ιερέας που εξέπεμπε αγάπη (Γεώργιος Γαλίτης, Ομ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Αθηνών)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/296k4f2>]

Στην εξομολόγηση δεν ήταν ο αυστηρός δικαστής. Ούτε ο ελεγκτής, ο τιμωρός. Δεν τρόμαζες, δεν απελπιζόσουν. Αισθανόσουν ότι έρχεται στη θέση σου και σε καταλαβαίνει απόλυτα, σε συμπονεί βαθιά, συμπάσχει μαζί σου. Ήταν ο γιατρός που σε γιάτρευε, ο πατέρας που σε αγαπούσε, ο φίλος που σε συνόδευε. Η εξομολόγηση δεν είχε τίποτε το καταθλιπτικό, το τυπικό, το δικανικό. Κάποτε έτυχε να είμαστε μαζί σε ένα συνέδριο εξομολόγων στη Μονή Παρακλήτου στην Αττική.

Τον περισσότερο χρόνο άκουγε σιωπηλός. «Εσείς, πάτερ Συμεών, πως τα καταφέρνετε και έχετε τόση επιτυχία στην εξομολόγηση;» τον ρώτησε κάποιος

πνευματικός. «Φροντίζω να βρίσκομαι», απάντησε, «όσο πιο κάτω γίνεται, ώστε, όσο χαμηλά κι αν πέσει ο εξομολογούμενος, εγώ να βρίσκομαι ακόμη πιο κάτω, για να τον πιάσω». Σοφός λόγος, που περικλείει όλο το νόημα, όλη την τακτική του μυστηρίου.

Στην εξομολόγηση, όπως και στην καθημερινή αναστροφή, ήταν όλος αγάπη. Ξεχείλιζε η αγάπη από μέσα του. Εξέπεμπε αγάπη, όχι με λόγια ούτε με πράξεις: μόνο με το βλέμμα του, το χαμόγελό του, με ένα του μόνο λόγο. Δεν ήταν ανοιχτός σε οικειότητες, και όμως τον αισθανόσουν οικείο, πατέρα, αδελφό, φίλο. Ήταν αυστηρός στον εαυτό του, επιεικής στους άλλους. Τυπικός, αλλά όχι υποδουλωμένος στους τύπους. Θυμάμαι ένα σχετικό περιστατικό: Μου είχε δώσει τον αριθμό του προσωπικού του τηλεφώνου στο δωμάτιό του. Τον έπαιρνα συνήθως μεταξύ 11-12 πριν τα μεσάνυχτα -ήταν η καταλληλότερη ώρα γι' αυτόν, όπως μου έλεγε: «Για μένα τώρα είναι απόγευμα», εξηγούσε.

Και μιλούσαμε χωρίς χρονικό περιορισμό, κι όμως εκείνος θα σηκωνόταν πρωί για τον κανόνα του. Κάποιο βράδυ, περί τα μεσάνυχτα, μου τηλεφωνεί στο σπίτι ο γιός κάποιου φίλου μου, πνευματικό παιδί του π. Συμεών, που σπούδαζε στο εξωτερικό. Αναστατωμένος, ζήτησε τη βοήθειά μου σε κάποιο πολύ σοβαρό πρόβλημα, που έπρεπε να λυθεί αμέσως. Εγώ δεν μπορούσα να δώσω συμβουλή. Μόνον ο γέροντας μπορούσε να βοηθήσει, αλλά πως; Τέτοια ώρα, τηλέφωνο στο μοναστήρι δεν θα σήκωνε κανείς. Δίστασα, αν έπρεπε να δώσω το απόρρητο τηλέφωνό του, γιατί μου είχε πει να μην το δώσω σε κανέναν απολύτως. Η περίπτωση όμως ήταν τέτοια, που αποφάσισα ότι έπρεπε να παραβώ την απαγόρευση. Και το έδωσα. Και το παιδί σώθηκε. Ο πατέρας έσωσε το παιδί του. Όταν την άλλη μέρα του ζήτησα συγγνώμη για την παράβαση, με καθησύχασε, βεβαιώνοντάς με ότι έπραξα αυτό που έπρεπε.

Αυτός ήταν ο πατέρας Συμεών! Ο διακριτικός, ο παρηγορητής, ο φωτισμένος σύμβουλος, στον όποιον προστρέχαμε ή παραπέμπαμε κάποιον σε κάθε δυσκολία, για να βρει καταφύγιο.

Στα κηρύγματά του, στις συνομιλίες του, στην εξομολόγηση, ο π. Συμεών δεν απέφευγε τις τοποθετήσεις σε φλέγοντα, καυτά θέματα, που άλλοι, δεν τολμούσαν να θίξουν, για να μην έρθουν σε αντίθεση με μίαν αρρωστημένη περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Εξηγούμαι: Πολύς θόρυβος είχε γίνει κάποτε για το 666, ήταν το θέμα που ετάρασσε συνειδήσεις. Ο πατέρας Συμεών δεν άφησε τα παιδιά του αδιαφώτιστα. Σε μία σειρά ομιλιών ξεκαθάρισε το θέμα, καθησυχάζοντας τους ανησυχούντες. Το ίδιο και για τον γραμμικό κώδικα και άλλα παρόμοια θέματα, που ξεσήκωναν τους απληροφόρητους πιστούς. Γενικά, τα μεγάλα εκκλησιαστικά

και θεολογικά θέματα τα αντιμετώπιζε με σκέψη καθαρή, με θεολογικό βάθος, με γνώση της πατερικής παράδοσης. Και όλα αυτά με νηφαλιότητα, χωρίς εριστικό πνεύμα. Και σε δικά μου άρθρα επί εκκλησιαστικών θεμάτων, όταν ήθελα και μιά δεύτερη γνώμη και τα έθετα υπ' όψιν του, μου έκανε πάντοτε χρήσιμες παρατηρήσεις, π.χ. όταν χρησιμοποιούσα δριμεία γλώσσα, υποδεικνύοντας να χαμηλώσω τους τόνους.

Γενικά, ο λόγος του ήταν προφητικός. Όπως στον αρχαίο Ισραήλ ο Θεός έστελνε τους προφήτες, που μιλούσαν εξ ονόματος του Θεού λέγοντας την αλήθεια, καυτηριάζοντας το ψέμα και οδηγώντας τον λαό, έτσι και στην περίπτωση του π. Συμεών. Ακούγοντάς τον είχες την αίσθηση ότι ακούς τη φωνή του Θεού, ότι ο λόγος του είναι υπεύθυνος, αυθεντικός, έγκυρος. Δεν επεβάλλετο με ανθρώπινο καταναγκασμό, αλλά με το κόρος του ομιλούντος «εν πνεύματι αγίω». Χωρίς υπεκφυγές στόχευε κατ' ευθείαν στην ουσία του θέματος, και δεν ωραιοποιούσε τον λόγο του για να φανεί αρεστός. Έλεγε την Αλήθεια της Εκκλησίας, ατόφια, όσο βαριά κι αν φαινόταν σε πολλούς. Ήταν ο προφήτης³ με τη βιβλική έννοια, που ταρακουνούσε τις ψυχές για να αποβάλουν τα ψιμμύθια με τα οποία τις φόρτωσε ο εγωϊσμός και να δουν τη γυμνή πραγματικότητα.

[Συνεχίζεται]